

θὸν ὅ,τι ἐπίστευεν ἡ σύζυγός του· ἡ κυρία Λιττρέ δὲν ἀπεπειράτο οὐδαμῶς νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ συζύγου της. Μόνον, μὴ τῶν ἡμερῶν ὅτε, κατὰ τινὰ κρίσιν τῆς ἀσθενείας του, ὁ σοφὸς γέρον ἐλιποθύμησεν, ἡ κυρία Λιττρέ ἠρέμα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους της μικρὸν περιήπτον καὶ ἀνήρτησεν αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου της, σκεπτομένη ὅτι τοῦτο δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ὁ Λιττρέ συνελθὼν ἐκ τῆς λιποθυμίας του ἐμειδίασε κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν σύντροφόν του, εἶτα ἅμα ἡ χεὶρ του συνήντησε τὸ περὶ τὸν λαιμόν του ἀνεπληρούμενον περιήπτον δὲν εἶπε τίποτε. Οὐδὲ μίαν λέξιν, οὐδὲ μίαν μομφήν, οὐδὲ μίαν εἰρωνείαν.

Ἐξέθαλεν ἡσύχως ἐκ τοῦ στήθους του τὸ κρεμάμενον περιήπτον, τὸ ἔτεινε πρὸς τὴν κυρίαν Λιττρέ, ἥτις τὸ ἔλαβε, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς συζύγου του ἐπέθηκεν ἡσύχως ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του, οὐδὲ λέξιν ψιθυρίσας, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκφράζων ἐν τῇ χειρονομίᾳ ἐκείνῃ τῇ ἀρνούμενῃ, καὶ τῷ φιλήματι ἐκείνῳ τῷ εὐγνωμονοῦντι. *Κ.

ΕΝΩΤΙΑ

Μέλος τι τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς καὶ ἱατρὸς τοῦ νοσοκομείου Lariboisière, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Paul, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἐταιρίαν τῶν νοσοκομείων σειρὰν παρατηρήσεων περὶ ἐνωτίων καὶ τῶν φερόντων ταῦτα ὄτων. Τὴν προσοχὴν του πρὸς σπουδὴν τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἵλκυσε τὸ ἐπόμενον γεγονός·

Ἐκλήθη πρὸ δέκα ἐξ ἔτων νὰ διατυπώσῃ τὸν λοβὸν τοῦ ὠτὸς νεάνιδος εὐεκετούσης, ἥτις συνεπίεξ τῆς ἀσημάντου ταύτης ἐγγειρήσεως ἐπαθεν ἔκζεμα ἢ φυσαλιδῶδες τῶν ὠτων ἐξάνθημα. Τὸ ἔκζεμα τοῦτο ἐπιανεφαίνετο ἀνὰ πᾶν ἔτος προσλαβὼν τὴν ἐρπητικὴν μορφήν. Ὁ κ. Paul σπουδάζων τότε τὴν ὑπάρουσαν σχέσιν μεταξὺ τοῦ τραυματισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοσυστάσιος τῶν ἀρρώστων, παρατήρησεν ὅτι ἡ διάτρησις τῶν ὠτων προκαλεῖ ἐκζέματα εἰς τὰς χοιραδικὰς γυναῖκας. Τοσοῦτον δὲ εἶναι συχνὸν τὸ κακὸν, ὥστε ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους παρετήρησεν 114 περιπτώσεις.

Ἀναπτύσσεται δὲ τὸ εἰρημένον νόσημα, ἐξελομένου τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς διατρήσεως, τοῦ δὲ λοβοῦ τοῦ ὠτὸς σχιζομένου μάλλον ἢ ἤτον ταχέως, ἀναλόγως τοῦ βάρους τοῦ ἀνηρτημένου ἐνωτίου.

Συχνότατα ἡ πάθησις ἀναγεννάται καὶ εἰς τὴν νέαν νύξιν, ἥτις ἤθελε γείνει πλησίον τῆς πρώτης, πρὸς ἀνάρτησιν τῶν ἐνωτίων ἐκ νέου.

Ἐκ τούτων ὁ κ. Paul ἤχθη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, πᾶσα γυνή, τῆς ὁποίας αἰ ἐκ τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων παραχθῆσαι οὐλαὶ δὲν φέρουσιν ἀπλὴν τινὰ ὀπὴν, ἀλλ' ἢ τοιαύτην μετὰ τι-

νος περὶ αὐτὴν κύκλου, ἢ ἀντ' αὐτῆς ἐνομην τινὰ, ἢ ἐν λόγῳ γυνὴ εἶναι χοιραδική.

Τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς χοιραδικῆς καταστάσεως δύναται νὰ ἀναφανῆ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων συμπτωμάτων, δηλοῦν τὴν ὑπαρξίν τῆς καθολικῆς παθήσεως τοῦ ἀτόμου. Βραδύτερον δὲ ὅταν ἄλλα συμπτώματα τῆς παθήσεως παρέρχονται χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν ἴχνην, αἰ ἐπὶ τῶν λοβῶν τοῦ ὠτὸς μνημονευεῖται οὐλαὶ μένουσιν ὡς μαρτύριον ἀναμφισβήτητον τῆς νόσου.

Οἱ νέοι λοιπὸν θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῆς μελλονόμενου των νὰ βεβαιῶνται περὶ τῆς υγιείας αὐτῆς διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὠτων της. Εἰς τὸ εἰρημένον σύμπτωμα δὲν εἶχεν ἀποδοθῆ μέχρι τοῦδε ἡ δέουσα σημασία οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν ἱατρῶν.

Ἐκ τῶν εἰρημένων παρατηρήσεων ἐπιτεταίη ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχωμεν τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων εἰς ἄτομα προφανῶς χοιραδικά, διότι ἄλλως παράγεται ἐπὶ τῶν λοβῶν εἶδος ἐρπητος (Iarus), ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐξελοῦνται καὶ παραμορφοῦνται τὰ ὠτα, γεννῶνται δὲ δύσμορφοι οὐλαί.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ κανὼν οὗτος ἔχει τὴν ἐξαιρέσιν του. Ὁ κ. Paul πλειστάκις παρετήρησεν ὅτι ἡ τῶν ὠτων ἐμπύησις εἶχεν ἐπίτηδες προκληθῆ ὡς παροχρεωτικὸν μέσον πρὸς ἴασιν χοιραδικῆς τινος ὀφθαλμίας.

Πλεῖστα ἄτομα, ἄνδρες πρὸ πάντων, ἐβεβαίωσαν αὐτὸν ὅτι εἶχον ὑποστῆ διάτρησιν τῶν ὠτων πρὸς θεραπείαν ὀφθαλμιῶν, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη παροχρέυσις ἐπέτυχεν ἐξαιρετά.

Ἡ παλαιὰ συνήθεια τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων τῶν παιδῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμικῶν παθῶν δὲν εἶναι τόσον γελοία ὅσον φαίνεται σήμερον. Ἡ δημώδης γνώμη ἐστηρίζετο ἐπὶ παρατηρήσεως, ἥτις εἶναι ἀξία προσοχῆς τινος. Ἄντι τῆς ἐφαρμογῆς διασώρτου κατὰ τὸν αὐχένα, διετρώπων τοὺς λοβούς τῶν ὠτων καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος θεραπευτικὸς σκοπὸς συχνὰ ἐπετυγχάνετο· τὰ ὀφθαλμικὰ δηλ. πάθη ἐπρολαμβάνοντο ἢ ἐθεραπεύοντο διὰ τῆς διατρήσεως τῶν ὠτων. *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄν σᾶς ἀρετῆ, ἔχετε καὶ ἀμαξηλάτην.

Προχθὲς ὁ κύριος M** καταβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καθ' ἣν στιγμὴν ἔφερον χόρτον εἰς τὸν στάβλον.

Ἀμέσως καλεῖ τὸν ἀμαξηλάτην του.

— Νικόλα !

— Ὅριστε ἀφέντη.

— Τὸ χόρτο δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Εἶνε τὸ ἴδιο, ἀφέντη.

— Βίμπορξι νὰ εἶνε τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τότε οὔτε τὸ πρῶτο δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Ὅμως τὰ ἄλογα τὸ τρῶνε.

— Ἐ, καὶ τί ἂν τὸ τρῶνε ;